

[Bernhard Baunsgaard]

ønsker. Sagen er jo den, at hvis man investerer i aktier og man ikke har muligheden efter 3-års reglen, så koster det hvert eneste år en afgift at besidde aktier, og det må vel egentlig være ønskeformen for SF. Smuthullet er de tre år, hvilket jeg aldrig har været begejstret for. Det var den dårligste løsning af de mulige løsninger dengang, men det var den, den socialdemokratiske regering valgte, og vi kunne ikke få andet igennem. Men som sagt: at pille denne sten ud af hele komplekset afviser jeg i dag, som jeg gjorde det, sidste gang vi diskuterede dette lovforslag.

Bollmann (CD):

Jeg er enig med den foregående taler i, at det var den løsning, man valgte i 1980-81, og det er selvfølgelig også baggrunden for, at vi ikke i CD synes, at det er et særlig godt lovforslag, Socialdemokratiet kommer med. Jeg kan undre mig over, at man kommer med det en gang til, når det blev afvist meget klart i foråret. Jeg synes i øvrigt, at skatteministeren har gjort de bemærkninger om lovforslaget, som det fortjener. Det er bemærkninger, som vi helt kan støtte.

Damgaard Nielsen (FP):

Når man i skatte- og afgiftsudvalget – og det er vel dér, det kommer hen til sin tid – beskæftiger sig med de forskellige snørkledheder, der er i vores skattelovgivning, vil de forskellige partiers repræsentanter dér også ret hurtigt konstatere, at Fremskridtspartiets repræsentant i udvalget er amatør på det område. Det kniber mig tit at følge med, når erfarne folk snakker, og det gør det også i det tilfælde her. Jeg oplevede det ikke i foråret, da det var fremme.

Jeg er da ikke i tvivl om, at alle de skatte-lovsforslag og tekniske forslag, der kommer fra dette høje Tings side, er baseret på retfærdighed, og så kan man jo afgøre, om det skal kaldes ekstra stor retfærdighed, eller hvad man vil kalde det.

Jeg har en tanke om, at et solidt samfund hænger ligesom en sværm bier, og man kan så godt få det indtryk, at de øverste i sådan en bisværn har det for godt, lige så vel som man om dem i den nedre ende kan sige, at det er urimeligt, at de skal befinde sig dér. Men hvis man tager sådan en sværm bier og lægger mærke til den måde, den er bygget op

på, ligesom et solidt samfund, så dækker vingerne af den øverste altid den nedenunder. Det vil sige, at den øverste altid tager ansvaret for den under sig, og det gælder hele vejen ned.

Så har man i de senere år i samfundet sagt: jamen de øverste har det for godt, dem klipper vi noget af, og vi gør ligesådan i den nedre ende; vi starter med bare en 4-5 stykker, og det var da rimeligt, om de blev hjulpet. Men vi skal huske, at de allernederste ikke har ansvar for nogen anden end sig selv; ergo: hvis de slipper taget, så bliver den næste den nederste, og vi har sådan set i mange år kørt den vej, at vi har taget fra oven og taget fra neden og klemt det hele ud. Men se, i det øjeblik vi kommer ned, så der kun er to lag i systemet, er det ustabil, for den effektive bisværn hang, og den kunne tage alt i storm og uvejr; det andet her er for tyndt og bliver noget frit i luften svævende, og dermed nærmer vi os det, der står i vore ordbøger angående planøkonomi.

Vi skal ikke være så rædde for at lade nogle være på toppen, hvis de tager ansvaret for dem under sig, lige så vel som vi også skal have øje for de nederste. Vi vil i hvert fald se på det i udvalget, og jeg skal gøre mig mine hæderligste anstrengelser for at følge med.

For øvrigt vil jeg godt lade dette være mit indlæg for de næste tre punkter på dagsordenen også.

Albrechtsen (VS):

Det var jo en meget pædagogisk fremstilling af konservatismens samfundssyn. Jeg har ikke medbragt lignende skabeloner, men jeg kan straks sige, at VS støtter det lovforslag, som Socialdemokratiet her har fremsat. Hvis der er nogle administrative problemer i det – og det er der muligvis – må de løses under udvalgsarbejdet. Vi kan ikke se, at der er noget som helst belæg for den teori, som skatteministeren har, nemlig at der skulle komme mere produktion og beskæftigelse ud af, at man forgylder et lille mindretal i befolkningen.

Det, som er afgørende for produktionens og beskæftigelsens omfang, er alene afsætningsmulighederne og ikke disse menneskers fortjenester. Hvis der er afsætningsmuligheder, bliver varerne produceret. Hvis der ikke